

žádati na ohroženém plnění, dopuštění nebo opomenutí, jehož se domáhá, a k němuž se snaží donutit vyhrožováním.

(Rozh. ze dne 8. března 1926, Zm I 587/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 26. června 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 98 b) tr. zák. a přestupkem krádeže podle §u 460 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zločin podle §u 98 b) tr. zák. spatřuje napadený rozsudek v tom, že obžalovaný vyhrožoval Václavu M-ovi ublížením na těle, by na něm vynutil dopuštění (správně opomenutí), totiž by tento ho nezadržel a pro krádež neoznámil, při čemž pohružka byla taková, že se jí mohla v ohroženém vzbuditi důvodná obava. Zmateční stížnost namítá s hlediska důvodu zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., že Václav M. nebyl vůbec oprávněn zadržeti obžalovaného, že naopak tento byl oprávněn žádati na M-ovi, by ho nechal pytel s uhlím odnésti a vynutiti na M-ovi opomenutí zadržetí, neboť uhlí, jež obžalovaný tenkrát nesl, nebylo prý ukradeno, nýbrž nasbíráno, takže prý obžalovaný mohl míti důvodně za to, že ho nabyl způsobem poctivým. Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění. Má-li pachatel právní nárok na to, co se snaží vynutiti hrozbou, nelze mu klásti za vinu vydírání a stejně má se věc v případech, v nichž pachatel má za to, že jest oprávněn žádati na ohroženém plnění, dopuštění, neb opomenutí, jehož se domáhá a k němuž se snaží donutiti vyhrožováním. Ve věci samé nelze ovšem v tomto směru rozhodnouti, poněvadž nalézací soud nezjišťuje v rozsudku a jeho důvodech všechny skutečnosti, na nichž závisí správné použití hmotného zákona; neboť rozsudek nezjišťuje, jakým způsobem obžalovaný nabyl uhlí, o němž šlo, zda toto uhlí bylo vlastnictvím obžalovaného, či zda mohl alespoň míti za to, že mu toto uhlí patří a že je tudíž oprávněn je odnésti, a nezjišťuje též, zda měl Václav M. příčinu, by pokládal obžalovaného za osobu zločinnou, škodlivou, nebo nebezpečnou. Bylo tudíž odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný zrušiti a věc podle §u 288 odst. druhý čís. 1 a 3 tr. ř. vrátiti soudu prvé stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Čís. 2310.

Předpis §u 265 tr. ř. jest právem velicím; jeho porušení jest zmatkem čís. 11 §u 281 tr. ř., třebas trest, uložený pozdějším rozsudkem, nepřevyšuje nejvyššího trestu v zákoně určeného na skutek přísněji trestný.

(Rozh. ze dne 8. března 1926, Zm II 595/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 11. listopadu 1925, pokud jím byl stěžovatel za zločin krádeže podle §§ů 171, 173, 174 II. a), c), 176 II. a), 179 tr. zák. odsouzen podle §u 179 tr. zák. se zřetelem na ustanovení §u 1 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. za použití §u 55 tr. zák. do těžkého žaláře na patnáct měsíců, zostřené a doplněné měsíčně jedním postem, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a ve výrocih s ním souvisících a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní v mezích zrušení znovu jednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Zmateční stížnost shledává vykročení z mezí práva trestního (§ 281 čís. 11 tr. ř.) v tom, že soud nevzal zřetele na ustanovení §u 265 tr. ř. přes to, že ze spisů vychází na jevo, že obžalovaný byl dřívějším právoplatným rozsudkem uznán vinným jiným trestným skutkem, spáchaným před vynesením tohoto rozsudku. Zmateční stížnost jest odůvodněna. Podle trestních spisů krajského soudu v Olomouci byl obžalovaný po spáchání zločinu krádeže, který jest předmětem nynějšího rozsudku, odsouzen rozsudkem krajského soudu v Olomouci ze dne 24. července 1925 pro zločin podle §u 217 tr. zák., jehož se dopustil dne 10. dubna 1925, do žaláře na tři měsíce, doplněného jedním postem měsíčně, kterýžto trest prohlášen za odpykaný zajišťovací a vyšetřovací vazbou. O tom byl nalézací soud vyrozuměn před hlavním přelíčením přípisem krajského soudu v Olomouci ze dne 27. července 1925, který však podle protokolu o hlavním přelíčení nebyl přečten, a udal to ostatně při hlavním přelíčení i sám obžalovaný, odpovídaje na otázky o osobních poměrech. Vzhledem k tomu byl nalézací soud podle ustanovení §u 265 tr. ř. povinen při vyměřování trestu přihlížeti k trestu obžalovanému dřívějším rozsudkem uloženému, avšak neučinil tak s výslovným podotknutím, že §u 265 tr. ř. nebylo užito, ježto prý posud není »spisově prokázáno, že byl obžalovaný pospáchání činu odsouzen«. Případné snížení trestu za použití §u 265 tr. ř. vyhradil nalézací soud pozdějšímu rozhodnutí po dojití příslušných spisů, ač si tyto spisy vzhledem k onomu přípisu mohl vyžádati již k hlavnímu přelíčení. Tímto postupem dal nalézací soud důvod ke zmatečnosti podle §u 281 čís. 11 tr. ř., neboť porušil při vyměřování trestu hmotněprávní zákon v jedné z oněch zásad, které jsou nezávisly na volném uvážení soudcovském a kterých proto soudu jest povždy dbáti. Předpis §u 265 tr. ř. jest právem velicím a má jím býti docílena shoda s hmotněprávními předpisy §§ů 34, 35 a 267 tr. zák. Kdyby oba trestné činy, zločin podle §u 217 tr. zák. a zločin krádeže, byly bývaly předmětem téhož rozsudku, byl by soud vzhledem k předpisu §u 34 tr. zák. vyměřil obžalovanému trest za oba skutky podle §u 179 tr. zák. a §u 1 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., při čemž by byl ovšem přihlížel k druhému trestnému činu. Ježto však trestný čin dříve spáchaný (zločin krádeže) byl předmětem zvláštního, později vyneseného rozsudku, překročil nalézací soud tím, že ne-

přihlížel k trestu obžalovanému dřívějším rozsudkem za zločin podle §u 217 tr. zák. vyměřenému, ač § 265 tr. ř. tak učiniti kategoricky předpisuje, své oprávnění trestní, což zakládá, jak uvedeno, zmatečnost podle §u 281 čís. 11 tr. ř., bez ohledu na to, že nalézací soud, uloživ obžalovanému nynějším rozsudkem trest těžkého žaláře 15 měsíců, nepřekročil nejvyššího trestu v zákoně určeného na skutek přísněji trestný. Bylo tudíž zmateční stížnosti v tomto směru vyhověti a napadený rozsudek ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisících jako zmatečný zrušiti; ježto pak nalézací soud nepoužil při svém rozhodování spisů krajského soudu v Olomouci o dřívějším odsouzení obžalovaného, jež mělo býti podnětem k použití předpisu §u 265 tr. ř. (nemaje tehdy spisů těch po ruce), a při hlavním přelíčení nepřčetl ani zprávy krajského soudu v Olomouci ze dne 27. července 1925 a důsledkem toho ani nezjistil v rozsudku oněch skutečností, které v této příčině při správném použití zákona měly by býti základem rozsudku, nebylo lze zrušovacímu soudu rozhodnouti ihned ve věci samé, nýbrž bylo věc podle §u 288 odst. druhý, čís. 3 tr. ř. vrátiti nalézacímu soudu, by o ní v mezích zrušení znovu jednal a rozhodl.

Čís. 2311.

Zločin podle §u 199 a) tr. zák. jest spáchán již pouhým ucházením se o křivé svědectví na soudě nebo nabídnutím se k němu; o dokonáný trestný čin jde i tehdy, zůstalo-li ono působení (nabídka) bez výsledku.

Nezáleží na tom, že osoba, o jejíž svědectví se pachatel uchází, nebyla ještě jako svědek ani obeslána ani označena (navržena); stačí abstraktní možnost jejího výslechu.

(Rozh. ze dne 10. března 1926, Zm I 859/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 23. října 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 písm. a) tr. zák.

Důvody:

Dovolávajíc se číselně důvodů zmatečnosti čís. 9 b) a 10 §u 281 tr. ř. zmateční stížnost uvádí, že podle svědeckého údaje Vlasty R-ové při hlavním přelíčení táž v trestní věci proti stěžovateli pro zločin nedokonaného násilného smilstva nejen jako svědkyně vůbec vyslechnuta nebyla, nýbrž stěžovatel se podle spisu o oné trestní věci nedovolával jejího svědectví ani u četnictva ani při svém soudním výslechu, R-ová neměla ani příležitosti vypovídati jako svědkyně a stěžovatel nejednal s ní, když jí psal dopis a s ní v B. mluvil, jako se svědkyní a neucházel se u ní o svědectví, které mělo býti vydáno na soudě. Z jeho jednání vyplývá prý spíše, že mu šlo o pátrání, zda měla R-ová dojem, že stěžovatel nebyl osudného dne střízlivým. Ten i onen důvod zmatečnosti